

== ΗΣΚΙΟΙ ==

Μιὰ βραδυά 'στὸν ὕπνο σου
 'Ήλθα, στὸνειρό σου
 Καὶ στενάζιντας βαθειά,
 'Εγείρω κι' ἀκούμπησα
 Στὸ προσκέφαλό σου.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΓΙΑΝΝΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Μέσα στὸν Παράδεισο
 'Αγγελος θλιμμένος,
 'Εσχισα τὴν ἄβυσσο
 Κ' ἤλθα καὶ σοῦ ἀκρόπησα
 Μὲ τὸ μαῖστράλι
 Παραδείσιες μινωδιές
 Μελωδιές ἀνήκονστες
 Παραδείσια κἀλλη.

Χαμογέλιο ἀνέφραστο
 Στὰ χεῖλη σου ἐχάραξαν

Λές ἢ εὐωδιές
 Μιὰ γαλήνη οὐράνια
 Στὴν ὄψι σου ἀπλώσανε,
 Λές, ἢ μελωδιές.

#

Πάλι ἤλθα στὸν ὕπνο σου
 Μὲ τὸ μαῖστράλι,
 Κι' ἀλαφρὰ σοῦ ἀγκάλιασα
 Τὸ γλυφτὸ κεφάλι,
 Καὶ σοῦ ἀπαλοχάιδεψα
 Τὰ χυτὰ μαλλιά,
 Λές, ἐγὼ σοῦ τῶπλαθα
 Στὴν θερμὴ μου ἀγκάλιη
 Κι' ἄφηκα στὰ χεῖλη σου
 Γκαρδιακὰ φιλιά.

Παίρνανε τὰ χεῖλη σου
 Παῖρναν τὰ φιλιά μου,
 Μὰ ἡ ὄψι σου ἀλλὰξε,
 Λές, ἀπὸ ντροπῆ,
 Λές, φαρμάκι ἐστάλαξε
 Κάθε μου φιλι.
 Γύρισες καὶ γλύστηρες
 'Απ' τὴν ἀγκαλιά μου
 Κι' ἔκρυψες τὸ πρόσωπο
 Στὴ νεκρὴ θωριά μου.

'Ακουσα τὸν πετεινὸ
 Νὰ βραχνολιάλη,
 Κ' εἶδα τὸν ἀνγερινὸ
 Νὰ φεγγοβολάη,
 Κι' ἔτρεξα κι' ἐχύθηκα
 Σὰ νοτιῶς σὺ μπόρα

Θολωμένος, ζι' ἄραξα
Στῶν νεκρῶν τῆ χόρα.

✠

Κάτι σάν ψυθόρισμα
Ἐπὶ κάποιμ μέρη
Σάν καρδιῆς ξεχείλισμα
Μῶρερε τάγεο.

Σάν πιχρὸ περῶνο
Χτύπησε σταθιά μου,
Καὶ τὰ στήθια μου ἔσχισε
Ὡς τὰ σωθικά μου.

Πῆρα τὸ στρατί-στρατί,
Κι' ὄδηγός μου ἦ αἶρα
Μ' ἔβγαλε στὴν πόρτα σου
Μιά, ὦ καῦμοι καὶ ὦ, λαύρα!

Μέσα σ' ἄλλην ἀγκαλιά
Σ' ἀπαλὰ στρωσιδία,
Ἐγερονες τὴν κεφαλὴ
Κι' ἄλλαξες θεοριὰ φιλιὰ
Μὲ τρολλὰ παιγνίδια
Μοῦ ξεχείλισε ἡ χολή
Μ' ἔφαγαν τὰ φεΐδια.

Χόθηρα βορηῆς καὶ λαύρα,
Σύγνεφο, στοιχειό,
Ντύθηρα ἄλικα καὶ μαῦρα
Κι' ἔγεινα κακό.
Πῆρα σβάρνα τῆς στεριῆς
Κι' ἔσπειρα φωτιά,
Κι' ὅπου ἀνεμόδειρα,
Λόγγος δὲν ἐφούντωσε,
Μάηδε ρεματιά.

Τὰ πηγάδια στέφρεψα
Κάθε βρούσι ἐστάθη
Καὶ ζωῆς κίθε χυμός,
Δὲν ἐβλάστησε κλωοὶ
Κι' ὅπου γλόη μαδαῖθη
Μαντοῦ ἄλιφι καὶ καῦμός.

Ἐξωσα τὰ πέλαγα,
Σὲ λιμάνια μπῆρα,

Σὰ βονὰ θεόριτα
Σήκωσα τὰ κίματα
Κι' ἀνοῖξα βυθούς,
Μαύρη ζι' ἄγοι θεῖλλα
Κι' ἔσπασα ζι' ἐβουλιῶξα
Ὅτι μπρός μου ἐβῆρα
Κι' ἔγα κόσομο ἐρήμαξα
Κι' ἔσπειρα συντοῖμιατα.

Ἐπὶ τὸ Βεζοῦβιο
Χόθηρα στὰ σπλάχνα τῆς
Κι' ἔσπασα τὴ γῆ,
Κι' ἔσχισα τὴ γλοῦδά τῆς
Κι' ἔξω ἀγατινάχτηρα
Πόλι μὲ τὴν ἄχα τῆς.
Μὰ τ' ὀρνίθι ἐλάλησε
Κι' ἔφθισε ἡ ἀγνή.

Στάθηρα, ἴφογκράστια;...
Ἐροῖξα τριγύρω μου
Μάτια θολωμένα,
Κι' ἄφηρα ἀναστενάγμο.
Σένα καταράστια
Κι' ἔκλαψα, ὀμιμένα,
Τὸ μεγάλω χαλασμό.

Χόθηρα κι' ἐτρόπωσα
Μέσ' στὰ χώματά μου
Κ' οἱ νεκροὶ ταράχτηκαν,
Κ' οἱ νεκροὶ τινάχτηκαν
Ἐπ' τὰ βογγητά μου.

✠

Τὸ σιγαλὸν κελαῖδι σου
Ξανθὴ χιμοκελαῖδα
Γέρονι στ' αὐτί μου καὶ μοῦ λέει;
Τὰ σκοτιάδια σταῖθησαν
Μόνο στὴς σπηλιῆς
Καὶ στὴς γῆς τὰ χάσματα,
Καὶ τὰ νυχτοπούλια
Τρόπωσαν καὶ χάθησαν
Στὰ ἔρημα καλίσματα
Καὶ στὴς λιγαδιές.

Τὰ βουβὰ φαντῆματα,

Τὰ ζωὰ στοιχεῖα,
 "Ὁλα, ἦσοι κ' ὄνειρα
 Πᾶν κατὰ τὴ Λύαι·
 "Ὁλα, λέξ, τὰ αἴματα
 Τὸ θαμνὸ τὸ χόρμα
 Μὲ τ' ἀγνό του φῶς,
 Μὲ τὸ πρῶτο ἀνάστημα
 Πόλωνας τὴ φύσι.

Τὸ αἰγανὸ κελῶδι σου
 Τρελλὴ ζωοκελῶδι
 Γέρονι στ' ἀντί μου καὶ μοῦ λέει:
 Νά, ἡ ἀγνόλα προβαίει
 Πᾶσι βοδογαλακτῆ
 Πίσω ἀτ' τὸ βοῦγὸ.
 Ἄνθια τὴ στολίζουσι
 Κρίνα καὶ τιαντιόφυλλα,
 Καὶ σεμνὴ βασιλίσσα
 Φέρονι γὰ κοροῦνί της
 Τὸν ἀγροῦνὸ.

Νά, κ' ὁ Ἥλιος ἔοικας,
 Ἥλιος λαμπροστόλιτος
 Κ' ἦσοι νεοὶ ζῦντημα,
 Ἥσοι δροσεροί,
 Ἐύνησαν τὰ χροῖματα,
 Ἐύνησαν τὰ σχήματα,
 Κ' οἱ ἦχοι πετάζανε
 Κ' οἱ ἦχοι ταράζανε
 Τὴ βασιτεῖα οὐγὴ.

Τὸ αἰγανὸ κελῶδι σου
 Μικροὴ ζωοκελῶδι

Γέρονι στ' ἀντί μου καὶ μοῦ λέει:
 Μὲ τῆς αἴρας τὴν πνοὴ
 Φύλλα κ' ἄνθια παίζουσι,
 Μυροδιᾶς λογιᾶς λογιᾶς·
 Ἐύνησε, ὦ νεκρὴ ζωὴ,
 Σκότια ἀεροκλήνητη,
 Ἐύνη, ἀνάποδο τῆς γῆς,
 Ἔβγα καὶ νὰ ἰδῆς...

"Ὁλη νύχτα ὡς τὴν αὐγὴ
 Ἄν ἐπῆρες ὕπνο·
 Γρούξες, παριάδεονες,
 Κι' ἔπρεσες νὰ κοιμηθῆς
 Τώρα μέσ' στοῦ ζύπνο.

Τὰ βασιτεῖα μεσάνυχτα,
 Μέσα ἀπὸ τὴ λούφα μου
 Στὸ ζωοκλαροῦκι,
 Σ' ἀκουσα σὺν ὄνειρο
 Μαῦρο νὰ περάσης,
 Σὺν ζωὸν γεράκι·
 Σὺν ἀνεμοστροφίλος
 Σὺν ἀνιερτοῦλι·
 Ἀξ καὶ κάπου πύγαρες
 Κόσμο νὰ χαλάσης
 Κι' ἐφοῦζαν κ' ἐσειστηκαν
 Τῶν δειντῶν τὰ φύλλα.

Τίναξ: τὰ αἴβανα
 Κι' ἔβγα ἀπ' αὐτοῦ κάτου,
 Καὶ γείνου πλάσμα τῆς ζωῆς,
 Ὡ ἦσκιε τοῦ θανάτου.

Σ. Σ. ΓΙΑΝΝΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Ἐν μιᾷ στανίστα

Πεθαίνει γὰρ τὴ μουσικὴ καὶ νύχτα-μέρα
 τὰ κόκκαλα τοῦ πᾶνον κοπανῇ.
 Κ' εἶται ἀπὸ μουσικὴ πεθαίνει πέρα ὡς πέρα
 κ' ὅλη τὴ γειτονιά.

Χρ. Ἐδπ.